

W.

11444

1937-2

--

1900-1901

John H. Johnson

A faint, handwritten mark or signature consisting of several loops and intersecting lines, possibly a stylized 'S' or a logo.

10.10.35

Vad hyljer det, om man möjbara
öförlig si mycket, då han sytt där
ut där.

dett uttryck, om man nu var ordentlig, om person
nu tyver här, men slappet af midt sin inkost.

Först och sedan såde fäts bland p*ri* skunt
om skräddare i Hammarby, att de skulle
öförlig bli sötiga, för de lyckas få mycket.
(om nu dem skulle man förligt)

Ett folika svar till en Brast mid nigen
ölkvaror, nu gifte sig, och förrörd såde
flickan, ja skulle g*å* te märkig alektor
mid nigen präster, d*å* är de inte så märg
si i di des fler, (skulle man i di inte
så stora, si i di dess fler.) bit of all,

Ett fint frisole p*ri* ett hufvud, en flicka
nu tanktlig gifta sig, men han stiftat
äktenskapet, D*å* han ganska lassit sart
en flickan, nu trädde ett prästus mäcke
men nu gant, huvudet harsöder fast man lekmed
Hufvud af all, Kristina Charlotta gäckemossa,

Att han i gestalt af en hund, visade sig
trädles färs enligt min osens ala andens uttag.
D*å* personer, utmärkta af myndfull representante
dags, si pastad hund, att de sig i hund,
hoppa ut ur rummet eller åtminne sij
huggmuddens mähet. Det var Tors, som tag
då däcks ejd. Tors lig i hund en gans
i gestalt af en hund i fridhustakts trappan i
en byggnad, då prästus skulle g*å* upp och predik
Den anden präster, (d*å* man trå i anden) talar p*ri*
d*å* sin emlets brud, Si p*ri* hundes, quis tellivis
hufvud, d*å* präster, p*ri*, Tors-hundes, och uppmuntra p*ri* alla
men nu s

2) Falsterbo, October, 1925 G. Styrke

1441 ANMÄRKNING

2 nio

1925

Efter min stan, stan sätts bort, förfallit
På de sovrum, det vill säga i baddrummet
eller hörnrummet, ellers har man.

Detta 1867, man märkte ejens Brorson uppe
och han ville att givande högsta den låga
grusmatt, men trängas intet att göra
var, vid vattenkanten, östligast länge -
Ett misshus mål är så i faktum clau-
stret, yttre, vägutans för regnsidans af den,
och där fäste man läkt, fäkt tag i
minhuset, nu är det ej mer, här är
den bruna bit, Pratt Pratt, sa sade.
Hus uppförde naturligtvis, sann falshumor
tag man, rutt rutt.

Snarare sätts breddra, den leder tanken
men, på sinn drömarm, släcker en af
gumla trappor, men den inga sätts, ha en
an förra medelbit, efter utan,

Ett ganska gott Bassstrand, i överläggning
härmed trappans läkt, (en gans) sätts här,
sås hur enkelt fäste fastad clät läkt
ute i salongen nästan som förläggning
trappens ledes härom, och tappar

et Karlsson clät, var sätts han, et ham
ann Karlsson sätts, Inte farligt.

Men hus förtal, att personens hand,
sa adskiljande, adskiljande, er det ju
att han nu sätts et trappes, dock i tag
Måd läkt förtalit hand man, men et skr
för alla möjiga tydningar, af vilat hand
nu den milde djuvans läktar,

men et förtal att handen kutter, sa
tag ej, et annan visser inman sätts släkt
clät läkt med liget nu, min god sjelf -

Ytterst mitt, et förtalit som skall
betryda däckfält, och i huset märkt sätts
hatterna Brorsons. sa tydlig chek, kutter.

Folkmunnen af Göte zykausen, 1925
född 1872, Västby, March 1925 i d'arkiv

LUND'S UNIVERSITETS
FOLKMINNESARKIV

Nis ola Kristina Charlotta zykausen
född Jansson, Lövbröds dotter, 1845,
hünd till Anna gissata,

Vara är det nu firs i Lund,

men ej i Skänri i Söd,

men ej i Åbo, ola miss

lämne är det, Grav, ett, L,
Lundstafven, b, ~~bett~~ bett.

Åtter den, s' full skart mig
finnmarke Grava, finn med ola Tu-

Du sitter er hünd p' Parke huz
du kylls han et, öster, du kylls
han et mids, du mids drapig ma-
kunet, Vad, hette han,

Grav, Vad, = hundens man

med Vad,

Detta är ola, finns min man,
En dräng, hünd en däck gummor,
som lig i sin körsta, o, sei han.
Drängen emut mögarstans, lacket
på hundens gick af, ola drängen
sa, p' skräckelten, Stätte ola er o-
ct inte sa gummor,

Gumman snarade s' ola jekk un-
na'gan att friga, han hünd gumman
tula cl'a han var däck, ja cl'a lu-
ct skräck.

Först nu, "och mögat ärran," antydet ate i
lysglorna, att möga var stora stora,
(flyttblad) att de mänsker sig var
genig de hundes flyttbladerna,

Möga cl'a mögan, han hund en stor
hund flyttbladern, ola mänsker sig o-

Sia snarar, vad han hund förtur,
de mänsker mig att, Det han förtur s' obrett att